

ข้าฯ จับขานฉลองวิญญาณวัยเยาว์

เรื่องเล่าจากเด็กอเมริกัน

เอียน แมคขวน

ผมเป็นนักดนตรี อายุ 17 ปี เรียนอยู่ม. 5 โรงเรียนผมชื่อ โรงเรียนวอลต์วิตแมนไฮสคูล [http://www.waltwhitman.edu/] ตั้งชื่อตามยอดกวีอเมริกันในยุคสงครามกลางเมืองอเมริกาและยุคแห่งการอพยพครั้งใหญ่หลังจากนั้น เป็นยามที่อเมริกาประสบความสำเร็จทุกขั้วทรมานอันใหญ่หลวงอันเกิดจากการแบ่ง แยก แล้วต่อมาก็ความทุกขั้วทรมานจากความแตกต่างที่นับวันจะเพิ่มมากขึ้น แล้วก็กลายเป็น “เข้าหลอมรวม” แห่ง เชื้อชาติ

วอลต์ วิตแมนได้ชื่อว่าเป็นกวีอเมริกันผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด และเป็นมหากวีแห่งประชาธิปไตย อาจจะเพราะว่า ท่านได้เห็นบาดแผลที่สงครามกลางเมืองก่อให้เกิด (ท่านทำงานรักษาผู้เจ็บป่วยอยู่ช่วงหนึ่ง) ท่านจึงเชิดชูความรักกันฉันพี่น้อง ความเป็นคนธรรมดาๆ และวิสัยทัศน์แบบรอบด้าน

ข้าฯ ยินอเมริกาจับขาน เป็นบทเพลงนานาข้าฯ ได้ยิน...

แต่ละหญิงชายจับเพลงแห่งตน มิใช่เพลงแห่งคนอื่นใด...

(“ข้าฯ ยินอเมริกาจับขาน” โดยวอลต์ วิตแมน บทที่ 1 และ 7)

สมาชิกวงบิกแบล็คแคต จากชาย ไมเคิล บาร์เรตต์, เอียน แมคขวน, คอลิน เคลลี, วิลล์ คอนเนลลี และ วิล มาโรนี

ผลงานที่ทำให้ชื่อท่านเป็นที่จดจำคือบทกวีขนาดยาวเป็นหนังสือเล่มชื่อ “ใบหญ้า” (*Leaves of Grass*) ซึ่งเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “บทเพลงแห่งข้าฯ”

ผมกล่าวถึงเรื่องนี้ไม่ใช่เพียงเพราะผมสนใจประวัติศาสตร์ ก็ดังที่ได้เกริ่นไว้ ผมเป็นนักดนตรี แต่เครื่องดนตรีที่ผมเล่นคือตัวผมเอง ผมเป็นนักร้อง ในฐานะนักร้องผมได้รู้สึกถึงสิ่งที่วอลต์ วิตแมนเขียนถึง นั่นคือพลังแห่งเสียงที่หลายเครื่องกีดกันและเปิดหนทาง เมื่อผมร้องเพลง ผมเปิดประตูให้ผู้ฟังได้ผ่านเข้ามารับรู้ความงดงามแห่งดนตรี ความมีอารมณ์ร่วมเช่นนี้เกิดขึ้นระหว่างคน ต่างเชื้อชาติได้เช่นกัน ดนตรีเป็นภาษาสากลจริงๆ ภาษาเดียว และนักดนตรีก็เปิดประตูสู่กันไ้ระหว่างวัฒนธรรม นำชาตินามารวมกันได้

บทกวีของวิตแมนเชิดชูขณะจิตนี้และเนื้อหนังตัวตน เช่น ท่านเขียนว่า “ข้าฯ ขับขานฉลองวิญญาณวัยเยาว์” “ณ บัดนี้ ณ ที่นี้ /อเมริกาอันวิ้งวุ่นวายเรื่องหลายหลากคนมากแสน” (“ข้าฯ ขับขานฉลองวิญญาณวัยเยาว์” บทที่ 1 และ “เอ โคลอนส์” บทที่ 25 และ 26) ไหนๆ ก็พูดถึงเรื่องนี้แล้ว ก็จะขอบรรยาย “บัดนี้และที่นี้” ในความ “วิ้งวุ่นวาย” ของชีวิตนักร้องวัยรุ่นอเมริกันคนนี้ วันของผมเริ่มขึ้นเมื่อ 5.45 น. ผมตื่นขึ้นมาแล้วก็อาบน้ำ ร้องเพลงไปด้วยตอนอาบน้ำ เรื่องนี้จำเป็น เพราะต้องอุ่นเครื่องเสียงตั้งแต่เริ่มวันที่ต้องใช้เสียงอย่างยาวนาน เสียงร้องของผมบางครั้งทำให้พ่อแม่และแมวสี่ตัวในบ้านต้องตื่น วอลต์ วิตแมนเขียนไว้ว่า “ข้าฯ แผล ร้องก้องไกลสุดฟ้าหลังคาโลก” เป้าหมายของผมไม่ใช่แค่ร้อง แต่ขับร้องอย่างไรเพราะ ผมอาจจะไม่ใช่คนใหญ่โต แต่ผมมีความฝันอันยิ่งใหญ่ ผมฝันว่าวันหนึ่งจะได้ขับร้องเพลง “Nessun Dorma” จากเรื่อง Turandot ของ Puccini บนเวทีโอเปร่าเมโทรโพลิตัน ผมใฝ่ฝันจะได้เป็นนักร้องเพลงโอเปร่าผู้ยิ่งใหญ่

ผมร้องเพลงและแสดงในละครเพลงด้วย คือ เมื่อฤดูร้อน พ.ศ. 2547 ผมขับร้องในเรื่อง Sweeney Todd ผลงานของคณะละคร Wildwood Summer Theatre ซึ่งเป็นกลุ่มคนหนุ่มสาวล้วน เมื่อฤดูใบไม้ร่วงผมก็เล่นเป็นมาริโอสในละครของโรงเรียนเรื่อง Les Misérables ผมร้องเพลงร็อกแอนด์โรลด้วยนะ ผมเป็นนักร้องนำของวงดนตรีที่เพื่อนๆ ร่วมโรงเรียนตั้งกันขึ้นมา ชื่อบิ๊กแบล็คแคต เราแต่งเพลงกันเอง (ผมเป็นคนแต่งเนื้อ) เราทำเว็บไซต์ (<http://www.purevolume.com/BigBlackCat>) ผมคิดว่าวอลต์ วิตแมนจะเข้าใจ “ถ้าวอลต์ วิตแมนยังอยู่ทุกวันนี้ เขาจะเล่นเพลงร็อกแอนด์โรล” (เดวิด เฮเวน เบลดกล่าวในหนังสือ “Walt Whitman, Taking Poetic License” ของ ปีเตอร์ คาร์ลสัน) เราเล่นตามไนต์คลับในกรุงวอชิงตันดีซี เพื่อหาเงินให้การวิจัยด้านโรคพาร์กินสันและผู้ประสบภัยสึนามิในเอเชียเมื่อพ.ศ. 2547

กลับมาว่าเรื่องชีวิตประจำวัน หลังจากกินอาหารเช้าอย่างรวดเร็ว (ที่ขาดไม่ได้คือน้ำชาใส่น้ำผึ้ง) ผมก็ไปโรงเรียน ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านเพียงสองสามไมล์ คาบเรียนแรกเริ่ม 7.25 น. เเทมนี้ผมเรียนภาษาละติน พรินซ์แคลคูลัส ภาษาอังกฤษ จิตวิทยา คอรัสชาย และแซมเบอร์ไคเวิร์ และในชั้นเรียนคาบหนึ่งผมเป็นผู้ช่วยครูผู้สอน

นักร้องประสานเสียง ผมเริ่มต้นวันด้วยการร้องเพลง ร้องเพลงกับวงคอรัสชายก่อนเที่ยง ฝึกร้องในช่วงพักเที่ยง และลงท้ายชั่วโมงเรียนของวันด้วยการร้องเพลงกับนักร้องประสานเสียงวงแชมเบอร์ โรงเรียนเล็ก 14.10 น. แต่มีบอยมากที่ยังอยู่ต่อ เพื่อซ้อมร้องเพลงหรือซ้อมละคร ซ้อมเพื่อแสดงคอนเสิร์ต แสดงในงานเทศกาลศิลปะ หรือรายการโชว์ความสามารถ หรือ “ประชันวงดนตรี”

เอียน แมคคูออน คนที่สองจากซ้าย ในเรื่อง Sweeney Todd ผลงานของคณะละคร Wildwood Summer Theatre แสดงที่เวทีโรงเรียนควินซ์ ออร์เชิร์ดไฮสคูล เมืองเกเธอร์สเบิร์ก รัฐแมริแลนด์

แล้วก็กลับบ้าน มาฟังแผ่นเสียงเพลงโอเปร่าและเพลงร็อกและเตรียมเพลงไว้แสดง ตอนนี้นำกำลังซ้อมร้องเพลงสี่เพลงเป็นภาษาฝรั่งเศส อิตาลี และภาษาอังกฤษ คือ “Lydia” ของ Gabriel Fauré “Amarillia bella” ของ Giulio Caccini และ “The Roadside Fire” กับ “Loch Lomond” เรียบเรียงเสียงประสานโดยราล์ฟ วอห์น วิลเลียมส์ สามเพลงแรกผมได้ที่หนึ่งในกลุ่มนักร้องชายชั้นนำระดับโรงเรียนมัธยมปลายในการทดสอบความสามารถนักเรียนภูมิภาคแอตแลนติกกลางประจำพ.ศ. 2548 ของสมาคมครูขับร้องแห่งชาติ ส่วนเพลงที่สี่นั้นผมขับร้องเดี่ยวที่เมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา ในช่วงการแสดงดนตรีภาคสนามประจำปี 2548 ของโรงเรียน

หลังจากพักสบายๆ กับเพลงสองสามชั่วโมงแล้ว ผมมักจะไปวิ่งแถวๆ บ้านเพื่อให้สมองโปร่ง จากนั้นก็ทำการบ้านจนกระทั่งพ่อแม่กลับจากทำงาน แล้วก็รับประทานอาหารเย็นกัน ต่อจากนั้นก็ทำการบ้าน

ให้เสร็จ แล้วก่อนเข้านอนก็ดูโทรทัศน์หรือดีวีดี (มักจะเป็น โอเปร่า) หรือดาวน์โหลดเพลงจากอินเทอร์เน็ต วันหยุดสุดสัปดาห์ผมเรียนกับ ดร. ไมรา เทต ครูฝึกเสียง นอนชดเชยให้พอ ทำการบ้านที่ค้างค้าง เสร็จแล้วก็ออกไปเที่ยวกับเพื่อนๆ

เป็นชีวิตที่ต้องทุ่มเทมากที่สุดทีเดียว คล้ายๆ กับนักกรีฑา แต่ก็คุ้ม เป้าหมายของผมคือไปเรียนการแสดงทางใช้เสียงที่มหาวิทยาลัยหรือโรงเรียนศิลปะดนตรีปีหน้า แล้วก็สักวันหนึ่ง ได้ขับร้องในโรงโอเปร่าใหญ่ๆ ของโลก ดังที่ ดร. เทตเคยบอกผม “นักร้องโอเปร่าคือนักกีฬาโอลิมปิกของวงการขับร้อง” เท่าที่เป็นอยู่ คนตรีได้เปิดทางให้ผมได้แสดงในเวทีทางโรงเรียนและของชุมชน ตามห้องแสดงดนตรีของศูนย์ศิลปะและมหาวิทยาลัย อีกทั้งงานแสดงเพลงร็อคสำคัญๆ ในท้องถิ่น ฤดูร้อนนี้ผมจะได้แสดงบทโอเปร่าครั้งแรก เป็นบอร์ซาในเรื่อง “Rigoletto” ของ Verdi ในเทศกาลดนตรีฤดูร้อนเบเรสคา เป็นบทเดียวกับที่ Placido Domingo เคยแสดงเมื่อเปิดตัวเป็นนักร้องโอเปร่าครั้งแรก เขาคือนักร้องระดับเสียงเทเนอร์ผู้ยิ่งใหญ่และเป็นผู้อำนวยการใหญ่ของวงวอชิงตันแนชั่นแนลโอเปร่า

สรุปว่าผมใช้ชีวิตในแต่ละวันเต็มเหยียด ได้พลังจากความกล้า ใฝ่ฝันและความคิดใหญ่ในฐานะ นักร้อง สำหรับผมแล้ว คำของวอลต์ วิตแมนอีกนั่นแหละที่จริงแสนจริง

หากเจ้ามิได้ขับร้อง เจ้าจักต้องตายเป็นแน่แท้

(“เมื่อโลแลคบานครั้งล่ำที่ลานหน้าประตู” บทที่ 4)